

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CE-LOR CE BINEVESTEȘC CELE BUNE”

Anul XVI.

CE-LOR CE BINEVESTEȘC PACE.

No. 10.

CUPRINS:

- Departamentul școlii de Sabat
- Pentru ce avem școlile de Sabat
- Câte foloase ne aduce școala de Sabat
- Vești bune din Campania de Toamnă
- Tabăra tineretului advent în munții Făgărașului
- Conducerea de sine
- Ședințele de comitet
- Campania de Toamnă în Conferința Banat-Crișana în 1935
- Programul M. V. din luna Octombrie
- Orele misionare din Oct. și Noembrie
- Orele Tabitei din Octombrie și Noembrie
- Adormiți în Isus
- Diverse

Ziua școlii de Sabat

Programul dela 3 Octombrie, 1936

1. Cântare de deschidere
2. Rugăciune
3. Cor sau muzică instrumentală
4. Lectură: „Departamentul școlii de Sabat”, expusă de trei slujbași
5. Pentru ce avem noi școlile de Sabat.
6. Câte foloase ne aduce școala de Sabat
7. Cântare de cor
8. Cântare de închidere
9. Rugăciune

Notă către Predicatori, lucrători biblici, presbiteri și către toți slujbașii școlii de Sabat.

În lucrarea noastră mondială școala de Sabat este unul din factorii principali, având o valoare neprețuit de mare. Ea este un puternic mijloc de a aduce suflete la Hristos și de a păstra unitatea credinței în biserica lui Dumnezeu, și aceasta printr'un sistematec studiu al Cuvântului Revelat, și prin menținerea spiritului misionar viu totdeauna — prezentându-se nevoile câmpurilor misionare.

În acest Sabat să se pregătească programul special publicat în paginile acestui număr, făcându-se apel la toți membrii pentru studiul zilnic al lecțiunii și pentru a îndruma pe toți membrii să vină regulat și punctual la școala de Sabat, nelipsind niciodată.

Programul să fie mai înainte împărțit la trei membri cari vor expune cele din program cât mai viu.

Școala de Sabat conduce toată Comunitatea la studiul Bibliei în mod sistematic. Bunul Dumnezeu să binecuvinteze pe fiecare membru al școlii de Sabat.

I. Reit
Dep. Școlii de Sabat.

Departamentul școlii de Sabat

Lucrarea Școlii de Sabat în Denominațiunea noastră a împlinit acum 84 de ani. În timpul ultimilor șase ani, lumea se poate compara cu o corabie mare, care plutește fără cârmă la discreția vântului și a valurilor. Turburări, răscoale și războaie au umplut inimile oamenilor de groază.

În mijlocul acestor evenimente turburi din lume, lucrarea școlii de Sabat și-a exercitat neîntreput influența ei. Tocmai în aceste vremuri, frații noștri din lumea întreagă au găsit în școala de Sabat un mijloc al harului lui Dumnezeu. În cursul celor șase ani trecuți, ne-am silit să ajungem șase ținte propuse.

1. Un număr de membri, unde să fie cuprii! și toți membrii Comunităților.

2. O vizitare regulată a școlii de Sabat de către toți membrii.

3. Studierea zilnică a lecțiunii școlii de Sabat, și aceasta nu numai pentru majori ci și pentru copii.

4. O mai bună conducere și instructori cât mai buni în școala de Sabat.

5. O mai profundă viață spirituală a instructorilor și a membrilor.

6. O mai bogată dăruire pentru câmpurile misionare.

Noi nu vom putea pricepe niciodată îndeajuns marea folos al școlii de Sabat în lucrarea Domnului. Lucrarea noastră denominațională e comparată cu un cablu (o funie de sârmă împletită). Unul din firele de mare însemnătate în acest cablu este școala de Sabat și împreună cu celelalte ramuri ale lucrării formează cablul, care întărește și poartă înaintarea Soliei. Prin aceasta se obține o unire în activitate, o armonie în planuri și metode, o înțelegere în activitate și ajungerea țintelor propuse.

În școala de Sabat se seamănă adevărata sămânță misionară, care se desvoltă pentru aducerea de multe roade. Nu puțini dintre lucrătorii din via Domnului au primit zelul pentru lucrarea misionară în școala de Sabat. Impinși de acest zel, și-au părăsit casa părintească și patria lor și au răspuns chemării de a duce solia măntuitoare a celor care trăesc în întunec în țările păgâne. Acest spirit misionar câștigat în școala de Sabat, ne conduce mereu la jertfire pentru misiuni, așa că prin darurile școlii de Sabat am fost să contribuim la întreținerea lucrării misionare. Din anul 1887, de când există acest plan, și până în anul 1936 s'a adunat în scopul amintit suma de 30 milioane de dolari. Ce bucurie nespusă simțim când ne gândim că suntem în legătură cu o lucrare care are atâtea posibilități de a contribui la înaintarea și întărirea unei lucrări a lui Dumnezeu.

În anul 1930 am avut rapoarte dela 9543 de școli. De atunci lucrarea școlii de Sabat a crescut în modul următor:

Numărul școlilor de Sabat din toată lumea:

1930	9.543
1931	10.328
1932	10.873
1933	11.322
1934	11.773
1935	12.362

Numărul școlilor în perioada celor șase ani a crescut cu 3.078.

Cum stăm cu membrii în școala de Sabat? A slăbit oare credința și curajul membrilor noștri în anii cei grei de turburări și crize din lumea întreagă? Sărăcia, prăbușirea, falimentele bancare, lipsa de lucru, scumpetea vieții și grijile crescânde au determinat cumva pe membrii noștri să renunțe la înaltele ținte ale școlii de Sabat, la studiul Bibliei și la aducerea de daruri? Nu! Numărul membrilor arată o creștere din an în an.

Numărul membrilor școlii de Sabat din toată lumea

1930	366.944
1931	402.326
1932	423.811
1933	455.634
1934	483.819
1935	521.652

Avem deci în prezent peste o jumătate de milion de membri ai școlii de Sabat, cari sunt trecuți în registre. Acei cari nu sunt trecuți în registre nu sunt socotiți în numărul membrilor școlii de Sabat.

Numărul lor este ridicat și prin organizarea în toată lumea a școlilor de familie. Acest departament are în prezent un număr de 30.644 membri. Darurile acestui departament au fost în acești șase ani din urmă de 386.089 dolari.

Daruri misionare.

În unele Comunități s'a dovedit un mare interes pentru a se ajunge anumite ținte în darurile școlii de Sabat. Aceasta rezultă din raportul Conferinței Generale în cei șase ani din urmă care este de 9.189.027.75 dolari.

Darurile școlii de Sabat din lumea întreagă.

Daruri din 12 Sabate:	Daruri din Sabatul 13-lea:
1930 1.855.453,97 dolari	434.749,15 dolari
1931 1.717.844,08 ..	381.608,89 ..
1932 1.395.121,44 ..	303.778,04 ..
1933 1.296.235,13 ..	254.828,35 ..
1934 1.377.379,24 ..	170.887,37 ..
1935 1.446.953,89 ..	280.726,60 ..
Total . . 9.189.027,75 ..	1.926.578,40 ..

În prezent se dăruiește în fiecare Sabat câte 29.000 dolari în lumea întreagă.

Fondul de extindere

Toate darurile școlii de Sabat au fost mărite prin aceste daruri de expansiune sau daruri de bună voie. Multele experiențe ne dovedesc că bunul Dumnezeu a binecuvântat cu bogăție acest plan. Câmpurile acelora cari au contribuit cu darurile lor a fost ferite de grindină; pomii roditori, proprietatea acelora cari au contribuit pentru acest fond, au fost feriți de îngheț, în timp ce ai vecinilor au fost complet distruși. Pomii cari nu rodeau au început să rodească. În multe țări frații au făcut experiențe minunate ca urmare a credincioșiei lor.

În insula Pitcairn, care este în întregime locuită de Adventiști, ei au vândut obiecte din insula lor vizitatorilor cari veneau cu vapoarele acolo, iar suma primită au dăruit-o pentru fondul misionar. În Saskatchewan, America de Nord, într'un an 70 de măsuri de cereale au fost oferite pentru acest fond, care s'a ridicat la 583.870 dolari. Ținta este ca fiecare școală de Sabat să contribuie la fondul darurilor de extindere misionară.

În Conferința Illinois — America, s'a ajuns ținta propusă pentru acest fond. În anul 1935 au contribuit la acest fond cu 4.000 dolari. Conferința Potomac de asemenea a ajuns cea mai înaltă țintă în denomi-națiunea noastră. Se socotește 1.33 dolari pe cap de membru.

Darurile de ziua nașterii

Multe școli de Sabat au introdus cu bucurie planul darurilor pentru ziua nașterii. Frații au adus cu bucurie un dar de mulțumire lui Dumnezeu pentru ziua nașterii, pentru că El i-a ținut în viață și i-a păstrat sănătoși și în credința adevărului. Prin acest plan s'a dăruit misiunii suma de 287.000 dolari.

Căștigarea de suflete

Ținta principală a școlii de Sabat este întoarcerea la pocăință a cât mai multor suflete. Mulți dintre instructorii școlilor noastre de Sabat nu sunt mulțumiți numai să samene sămânța adevărului în inima elevilor lor, ci mulți dintre ei se silesc în mod serios ca lucrul lor să aducă roade, și ca elevii lor să primească pe deplin pe Hristos ca Mântuitor al lor.

Să dea Domnul ca toți instructorii școlilor noastre de Sabat să fie de aici înainte cu multă râvnă și cu mai mult interes ca până acum. Elevilor pocăiți, ci numărul elevilor botezați în acel trimestru. Ca rezultat al lucrării personale a fraților instructori ai școlii de Sabat, s'a putut raporta un număr de 141.290 membri ai școlii de Sabat cari au fost botezați în decursul celor șase ani.

Prin ramura școlii de Sabat, care a fost organizată în toată lumea, se oferă ocazia multor suflete de a face cunoștință cu Solia și principiile credinței noastre. Din răsărit, apus și miazăzi ne

vin rapoarte cari recunosc succesul organizației școlii de Sabat. În scurte cuvinte nu se poate descrie această lucrare aducătoare de mari binecuvântări. Mai jos cităm câteva rânduri din unele scrisori primite:

„Clasa noastră de școala de Sabat a crescut atât de mult, încât s'a format din ea o Comunitate. Multe suflete au putut fi câștigate prin lucrarea școlii de Sabat.

„Doi membri din Comunitatea noastră s'au dus într'o localitate vecină unde au adunat treizeci de copii și într'o Sâmbătă după masă au ținut cu ei lecțiunea și școala de Sabat. Acești copii nu erau din familia de Adventiști”.

„O școală de Sabat cu 360 membri are 50 școli de familie cu un total de 650 de membri pe care-i vizitează Sâmbăta după masă”.

„Dintr'o școală de Sabat au mers 11 grupe în 11 localități deosebite unde au organizat ramuri ale școlii de Sabat, unde se învață Cuvântul lui Dumnezeu”.

Dacă privim aceste experiențe și alte sute asemănătoare, atunci ne putem închipui ce mare lucrare se face în America și alte țări ale lumii.

Cursul pentru instructorii școlii de Sabat

În marea noastră grijă de a avea cât mai mulți și harnici diriginți, instructori și alți slujbași în școala de Sabat, am dat mare importanță cursurilor pentru slujbașii școlilor de Sabat. Din an în an s'a dovedit mare interes pentru aceste cursuri. Materialul de studiu pentru aceste cursuri a fost foarte mult prețuit.

Lecțiunile școlii de Sabat

În raportul meu asupra lucrării școlii de Sabat nu aș vrea să trec cu vederea de a vorbi despre mijlocul cel mai important pentru care ne-am pus toată osteneala în această lucrare — lecțiunea școlii de Sabat. Aceasta ne adeverește progresul cel bun în cei șase ani din urmă; că lecțiunile pentru majori și copii au fost traduse în diferite limbi și dialecte. În cele 55 case de editură tipărim în 133 limbi lecțiuni ale școlii de Sabat, pe cari le trimetem în câmp. Altele sunt scrise la multiplicator, iar altele scrise chiar cu mâna la mașină. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu care ne-a dat posibilitatea de a traduce lecțiunile în atât de multe limbi. Numai în limba engleză se tipăresc anual 626.700 lecțiuni. Chiar și orbilor li se tipăresc astăzi lecțiuni pentru școala de Sabat.

Slujbașii școlii de Sabat ai Conferinței Generale au întreprins călătorii lungi în toată lumea spre a lua parte la ședințe și consfătuiri cu slujbașii școlilor de Sabat, dându-le sfaturi necesare în vederea unei lucrări pline de succes.

După ce sora Plumer și-a predat raportul ei Conferinței Generale, au urmat rapoartele secretarilor școlii de Sabat dela Diviziuni.

Redăm mai jos numai raportul Diviziunii Europene de Sud, care a fost predat de fratele D. N. Wall, fost secretarul școlii de Sabat.

În Diviziunea Sud Europeană avem 947 școli de Sabat cu 36.004 membri. Dela anul 1930 a crescut cu 15.678 membri, în timp ce la daruri, pe cap de membru, din cauza greutăților financiare am rămas cam la aceiași sumă.

Lucruri de observat: În Diviziunea noastră avem cu adevărat elevi buni. 5553 dintre ei au raportat că au studiat lecțiunea în fiecare zi. În ultimul trimestru au fost botezați 443 elevi ai școlii de Sabat. Clasele de Familie sunt de asemenea bine dezvoltate. 3.300 membri din acest departament al claselor de Familie își trimet regulat raportul lor trimestrial.

O fetiță din Spania poate spune 260 texte de memorizat învățate săptămânal în timpul celor cinci ani de când a primit ea cunoștința de adevăr.

Estera Juan din Spania, a primit de 14 ori premiul anual, funda de mătase, pentru studiul zilnic

al lecțiunii și în timpul celor 14 ani de când a fost botezată a fost totdeauna punctuală în școala de Sabat.

Un băiat de 11 ani și o fetiță de 8 ani, cari abia de doi ani sunt la credință cu familiile lor, trecând dela catolicism, face parte dintr'o școală de Sabat din Cesena, și spun fără a greși următoarele:

Tatăl nostru, cele Zece Porunci, Fericirile, pilda fiului pierdut, și 24 de psalmi. Ei învață mereu săptămânal câte o parte din Biblie pe din afară.

În anul 1935 s'a ținut în una din insulele câmpului nostru misionar un curs al slujbașilor școlii de Sabat. De față a fost și guvernatorul insulei, și la sfârșitul adunării soția dânsului a adus multe cuvinte de laudă Adventiștilor de Ziua Șaptea pentru lucrarea lor stăruitoare în studiul Bibliei. Ei au avut o deosebită bucurie a asculta cântările copiilor cari au învățat în Școala de Sabat.

de Flora Plumner.

Pentru ce avem școlile de Sabat?

1. Pentru că Apostolul Pavel a zis: „Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obiceiul, ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie”, (Ebrei 10, 25) și pentru că obiceiul lui Isus Hristos era, să meargă în fiecare Sabat la adunare (sinagogă). Luca 4, 16.

2. Noi trebuie să fim mereu prezenți și punctuali, pentru că Isus Hristos prin Spiritul Său Sfânt este mereu prezent și punctual în școala de Sabat, chiar dacă sunt adunați numai doi sau trei. Matei 18, 20. Noi nu trebuie să-L lăsăm pe Isus să ne aștepte să venim, așa după cum nu am lăsa să ne aștepte o persoană regală, dacă am avea hotărît o întâlnire undeva.

3. Copiii noștrii de asemenea trebuie aduși regulat la școala de Sabat pentru că așa ne-a poruncit Domnul Isus Hristos în Cuvântul Său. Mat. 6, 7. Timotei cunoștea Scripturile Sfinte încă din pruncie (2 Timotei 3, 15) și Isus a zis: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriti”. Dacă Isus este în Școala de Sabat așa cum s'a amintit, atunci de sigur că trebuie să lăsăm copiii să vină la El.

4. Noi trebuie să studiem zilnic lecțiunea școlii de Sabat, pentru că Isus a zis: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice Cuvânt ce a ieșit din gura lui Dumnezeu”. Mat. 4, 4. Profetul Ieremia explică: „Cuvântul Tău era hrana mea, când l-am primit” (Ieremia 15, 16) și Iov se exprimă astfel: „N'am părăsit poruncile buzelor Lui, mi-am plecat voia la Cuvintele gurii Lui” (Iov 23, 12) și era pentru mine o hrană, zice traducerea engleză.

5. Noi trebuie să ne aducem darurile noastre

în școala de Sabat, căci așa ne-a poruncit Dumnezeu, ca nimeni să nu vină cu mâna goală înaintea Lui. 2 Moise 34, 20. În Psalmul 96, 8 ni se cere: „Aduceți daruri când intrați în curțile Lui”.

Școala Sabatului așa cum este ea organizată, este o orânduială dumnezeiască, potrivit Sfințelor Scripturi.

Dumnezeu pune răspunderi pe umerii instructorilor școlii Sabatului ca ei să îngrijească bine de turma încredințată lor și presbiterilor. 1 Petru 5, 2. În epistola către Ebrei, apostolul Pavel îndeamnă în mod deosebit pe toți membrii școlii de Sabat cu următoarele cuvinte: „Ascultați de mai marii voștrii, și fiți-le supuși, căci ei priveghiază asupra sufletelor voastre ca unii cari au să dea socoteală de ele”. Ebrei 13, 17.

Multe dintre Comunitățile și grupele noastre nu au predicatori mereu cu ei ca să supravegheze de aproape sufletele membrilor, și atunci fiecare instructor și slujbaș al școlii de Sabat trebuie să fie un îngrijitor al micii sale turme ce i s'a încredințat. Dacă el primește această însărcinare de la Dumnezeu, nu e numai un păstor, ci și un apărător al micii sale turme, pe care o păzește de lupii cari vor nimicirea turmei. Dacă fiecare slujbaș al școlii de Sabat și-ar face conștiincios slujba încredințată lui de Dumnezeu, atunci nu ar mai fi nicio apostazie în poporul lui Dumnezeu. Spiritul Profeției ne îndeamnă: „Nu vă dați în lături de la răspunderea pe care o aveți, și nu gândiți că nu vă puteți achita de datoria dată vouă. Dumnezeu vă poate împrumuta putere și înțelepciune, dacă sunteți supuși și smeriți înaintea Lui. Nu refuzați

lucrarea ce vi s'a încredințat pentru ca să fiți fără răspundere și astfel fără griji. (Mărturii pentru școala de Sabat.) În adevăr e o mare răspundere pusă pe umerii instructorilor școlii Sabatului, dar ce veți răspunde lui Dumnezeu atunci când El vă va întreba: „Unde este turma care-ți fusese încredințată?” Ieremia 1, 20.

El de aceea v'a chemat ca să îngrijiți de mica clasă (grupă) ce v'a fost încredințată. Voi sunteți păstorii turmei voastre. Putea-veți voi zice în ziua judecării: „Uite aici sunt acei pe cari mi i-a dat Dumnezeu”. Ebrei 2, 13. Isaia 8, 18.

H. F. Brown,

Secr. șc. de Sabat din Div. Europeană de Sud.

Câte foloase ne aduce școala de Sabat

Cine gândește că școala de Sabat este organizată numai pentru ca membrii să-și adune cunoștințe biblice, și aceasta ar fi tot scopul ei, acela se înșală. Școala de Sabat ne-a fost dată ca noi să devenim creștini mai buni, însemnând să devenim oameni mai buni. Aceasta e mai mult decât a aduna multe cunoștințe biblice, căci de preț nu este nu numai a ști ce zice Biblia ci a și face ce zice ea.

Școala Sabatului este o școală unde învățăm a cugeta și a lucra cu hărnicie.

Nimeni nu poate gusta binecuvântările acestei orândueli, dacă vine neprigătit. Lecțiunea care ne este dată ca un ajutor de studiat, trebuie studiată întrebare cu întrebare. Notele și observațiile trebuie cetite cu atențiune și suntem invitați a cugeta la orice cuvânt cetit.

Școala de Sabat ne învață **ordine și punctualitate**. Prin împărțire pe clase, prin studii lecțiunei pe clase, prin ora instructorilor, care este foarte necesară. Apoi trebuie să se dea o deosebită atenție în ce privește începerea și închiderea punctuală a școlii de Sabat. Nicio școală de Sabat să nu treacă de ora hotărâtă. Apoi prin rânduiala întrebărilor și a răspunsurilor.

Școala de Sabat ne învață **iubire, răbdare și respectare**. Școala de Sabat nu e locul pentru ceartă și contradicții asupra unor texte și cuvinte biblice, ci pentru a învăța stimă și răbdare unii față de alții. Aici învățăm creștinismul practic, a folosi cuvinte frumoase și a ajuta ca cel slab să fie tare. Aici nu e locul de a căuta mărire și înălțare, ci e mult loc pentru respect și purtare creștinească, unde fiecare membru va căuta să stimeze pe altul, mai ales respectul tinerilor față de cei mai în vârstă. Aici fiecare exercită prietenie sinceră și dragoste.

Școala de Sabat ne învață **abnegație și spirit de jertfire**. Ne arată și scopul practic al școlii de Sabat, pentru ajutorarea câmpurilor misionare și a școlilor evanghelice în țările întunecate, cari aprind lumina adevărului și pregătesc inimile oamenilor pentru împărăția lui Dumnezeu. Ce simțăminte sfinte, ce însuflețiri nobile ale predării noastre lui Dumnezeu!

În școala de Sabat ne pregătim cu toții ca popor al lui Dumnezeu, și răspundem la chema-

rea-I sfântă.

Dacă noi ca membri, instructori și diriginți primim învățăturile școlii de Sabat și le punem în practică nu vom fi lipsiți de ajutorul lui Dumnezeu și vom ajunge tot mai aproape de ținta noastră măreață.

Vești bune din Campania de Toamnă

Prima Comunitate din Uniunea noastră care și-a ajuns ținta și a terminat Campania de Toamnă, este Comunitatea Răcăciuni din Conf. Moldova-Sud. Comunitatea Răcăciuni pe ziua de 30 August a terminat Campania și a trimis întreagă suma la casieria Conferinței.

A doua Comunitate este Satu-Mare Nou din Bucovina. Despre această Comunitate, fratele M. Kăstner ne scrie următoarele: „Iubite fr. Reit, am bucuria să vă pot comunica despre Comunitatea Satu-Mare din Conf. Moldova-Nord. Au primit revistele de toamnă pe ziua de 28 August, și pe ziua de 29 fiind Sabat, frații au făcut planuri și rugăciuni speciale în privința aceasta, au împărțit revistele, iar Duminecă 30 August au mers cu toții și au vândut toate revistele. Luni pe ziua de 31 August am trecut pe acolo și au trimis toată suma la casieria Conferinței. . . .”

A treia Comunitate care de asemenea și-a ajuns ținta și a terminat Campania de Toamnă este Comunitatea Cahul din Conf. Moldova-Sud care în anul 1935 a fost prima pe Uniune terminând întâi Campania de Toamnă. Urmează Comunitățile Moinești și Tecuci.

Din alte părți de asemenea aflăm că lucrarea merge foarte bine.

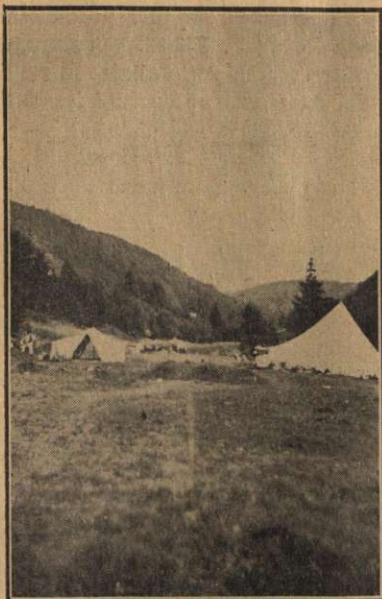
Deși anul acesta am tipărit cu 20% mai multe reviste ca anul trecut adică 80.000, totuși nu avem de ajuns ca să trimitem la toți comanda întreagă.

Rugăm pe toate Comunitățile cari au ajuns ținta și au terminat Campania, să trimeată imediat sumele la Conferință, iar nouă să ne comunice încheierea Campaniei pentru ca să o putem trece la numărul celor ce și-au ajuns ținta.

Bunul Dumnezeu să ne binecuvinteze pe toți copiii Săi credincioși.

Ioan Reit

Tabăra tineretului advent în munții Făgărașului

In mijlocul poienei, înconjurată de culmi îmbrăcate în haina minunată de păduri, tabăra se ridică plină de farmec.

„Imi ridic ochii spre munți . . .

„De unde-mi va veni ajutorul?

„Ajutorul îmi vine dela Domnul,

„Care a făcut cerurile și pământul”.

Ps. 121, 1, 2.

Conferința Transilvania a avut privilegiul să scrie o nouă pagină în istoria adventă din România, organizând o tabără o tineretului.

În scopul acesta fratele Thomas Konderth, secretarul de departamente al Conferinței, împreună cu fratele A. Mustafa predicatorul județului Făgăraș, a făcut pregătirile necesare și apoi a invitat tineretul din Comunitățile județelor Făgăraș, Sibiu, Târnava-Mare, Ciuc, Trei-Scaune și Brașov, spre a lua parte la această tabără.

Locul ales se afla în una din cele mai frumoase regiuni din lanțul Carpaților Meridionali, în apropierea muntelui Negoiu, fiind situat la câțiva kilometri depărtare de Comuna Arpașul de Sus, într-o poiană de o frumusețe fermecătoare, lângă un pârâu, care-și prăvălește aici apele cristaline cu o vioiciune ritmică la vale. Aici, în mijlocul munților maiestosi, înconjurat de priveliști atât de încântătoare ale naturii, s'a ridicat un cort, unde urma să petrecem de Joi până Duminică, adică dela 6—9 August.

În scurt redăm deci bucuriile și mai ales binecuvântările, pe care le-am primit cu ocazia acestei prime tabere a tineretului din Uniunea noastră.

Joi, 6 August.

Ziua de sosire a participanților. Oaspeții sunt așteptați de fratele Th. Konderth, împreună cu colaboratorii săi, frații Ramser și Lederhilger, în gara Arpașului de Jos. Se întâlnesc prieteni. Se strâng mâini. Tineretele fețe exprimă bucurie. O, de-am ajunge cât mai repede la tabără! Cât de interesant sună acest cuvânt: *tabără*.

A sosit momentul să plecăm dela gară. Bagajele sunt încărcate pe o căruță și noi pornim pe jos spre Comuna Arpașul de Sus. După un drum de vreo oră iată-ne ajunși în această Comună! Aici facem primul popas pentru a mânca, (s'a făcut între timp ora 12) deoarece de acum înainte ne așteaptă un drum greu. Vom avea de urcat câteva ore.

Înainte de a porni însă din nou la drum vine o ploaie atât de puternică, încât suntem siliți să așteptăm până va trece. Interesant este de observat, că tinerii noștri nu pierd nicidecum dispoziția lor cea bună, ci în ciuda timpului nefavorabil, cântă cu entuziasm cântările Sionului. Sătenii se strâng și ascultă cu un vădit interes solia ce le vine prin aceste innuri atât de înălțătoare.

Câte ora 5 după amiază ploaia a încetat și cu ajutorul Bunului Dumnezeu pornim veseli și voioși spre ținta noastră. Două care, încărcate cu alimente și bagaje merg înaintea noastră. Drumul devine din ce în ce mai anevoios. Din când în când trebuie să împingem și noi, deoarece animalele nu sunt în stare să urce singure povara la deal. Sosim câteodată la locuri unde ai crede, că e cu neputință să treacă pe acolo carele atât de încărcate. Dar spre uimirea noastră toate aceste obstacole sunt învinse, datorită eforturilor unite ale tinerilor noștri, cari împing din răspuțeri, trec biruitori peste orice piedică. Iată ocazia de a ne convinge din nou, cât de mult prețuiește unirea! Se adevăresc deci cuvintele Apostolului Ioan, care scrie: „V'am scris tinerilor, fiindcă sunteți tari . . .” Privind acest tablou te face să trași următoarea concluzie: *dacă toți tinerii noștri ar pune mâna și ar împinge carul Evangheliei cu același zel și entuziasm, cât de repede ar putea să ajungă ei atunci la tabăra lui Dumnezeu și la corturile cele veșnice, unde-i așteaptă bucurii nespuse de mari!*

Deoarece drumul este destul de lung și primele umbre ale serii se lasă peste păduri, întrebăm mereu: „Cât mai avem

Gospodinele neobosite pregăteau cu multă îndemănare hrana cea gustoasă în fiecare zi.

până la cort?" Fratele Konderth, conducătorul nostru, pentru a ne îmbărbăta ne tot spune că nu mai avem mult — adică, vom trece — o poiană — a doua poiană și în prelungirea acesteia suntem la țintă.

Pe la ora 8 seara intrăm în această mult așteptată a doua poiană. Zărim nu departe, printre copaci ceva alb este cortul , locul taberei noastre. Strigăte de bucurie izbucnesc și cu forțe noi împingem căruțele, îndreptând ochii noștri spre ținta, care este acum atât de aproape. Ajunși acolo, suntem salutați de fr. Mustafa, care rămăsese la cort și ne aștepta. Privind acum în jurul nostru am rămas uimiți. O, cât de frumos este aici! Cât de dulce sună murmurul pârâului de munte! Cât de plăcut e aerul cel curat de pădure! Cât de bine e aici, unde ne înconjoară lucrările mâinilor lui Dumnezeu și unde ne putem ridica ochii „spre munți”.

După descărcarea bagajelor am înălțat împreună o rugăciune de mulțumire către Cel Atotputernic, pentru călăuzirea Sa binevoitoare și apoi ne-am pregătit pentru culcare. Au fost rânduiți trei străjeri, cari aveau să vegheze câte trei ore pe noapte, pentru ca să fim anunțați la timp în cazul unui eventual pericol. Domnul însă ne-a ferit de orice surpriză neplăcută și dimineața ne-am sculat veseli și voioși la cântatul unui cocoș, care fusese adus până aici și care nu se lepădase de obiceiul său strămoșesc nici măcar în mijlocul pădurii.

Vineri, 7 August.

Deșteptarea la ora 6. Ne spălăm în pârâu. Apa cea rece are o influență înviorătoare. Fratele Konderth face cu noi câteva exerciții de gimnastică. Apoi formăm un cerc mare și cântăm Domnului din inimi recunoscătoare o cântare de laudă. Se citește textul din „Straja Dimineții”, care ne arată, că: „Prin credință Abraam, când a fost chemat să plece într'un loc pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce”. Acest text a fost repetat în cor și apoi de câțiva în parte, slujindu-ne ca îndemn, ca și noi, imitând pe Abraam, să punem toată încrederea noastră în Domnul și în făgăduințele Sale atât de prețioase. Am înălțat inimile noastre în rugăciune către Domnul și din nou am adus lui Isus „cântarea noastră aleasă”. Am simțit cu adevărat:

„Ce plăcut e dimineața
„Când din inimă adus,
„Cântu-ți veselește fața
„Și se-nalță spre Isus”.

După ce am luat gustarea de dimineață ne-am pregătit pentru prima noastră excursiune, adică pentru a urca vârful

Corul și el la datorie înălțând imnuri Creatorului și aducând în inimi o înviorare divină.

În mijlocul naturii, serbând Sabatul, iată momentul cel sublim al zilelor de tabără în munții Făgărașului.

muntelui Albota, de 1.940 metri înălțime. Timpul fiind favorabil, excursia aceasta a fost o adevărată plăcere. Deși am avut mult de urcat, totuși am uitat de orice oboseală, când, aproape de țintă, ni s'a oferit priveliștea încântătoare a Țării Oltului. Privirea ți se pierdea în zărilor albastre. Contemplând acest tablou fermecător, sufletul sorbea cu neașteptate plăcere aerul cel curat de munte. Se adevăreau cuvintele poetului din vechime, care exclamă plin de admirație:

„Că m'ai veselit, Tu, Doamne, cu-ale Tale fapte sfinte,
„Și mă umpli de uimire, când la ele iau aminte!
„Mari sunt lucrurile Tale, Dumnezeul meu Cel sfânt,
„Și-ale Tale socotințe, cât de nepătrunse sunt!”

Datorită călăuzirii binevoitoare a Domnului am ajuns cu bine la tabăra noastră. Aici am găsit pe iubitul nostru frate Hermann, pe care l-am salutat cu bucurie în mijlocul nostru. Participarea d-sale la această tabără, dovedește din nou interesul său viu și iubirea sa sinceră, pe care o păstrează tineretului nostru. Prin cuvinte pline de înflăcărare, fratele Hermann a răspuns la salutul de „Bun venit” al conducătorului nostru, scoțând în evidență însemnătatea cea mare a acestei tabere de tineret, care este prima în felul ei în Uniunea noastră.

Am trecut apoi la pregătirile necesare în vederea zilei Domnului. Pe unii îi vezi, cum se spală la pârâu, pe alții îi poți observa cum încearcă diferite poziții (aici lipsește scaunul și masa), pentru a se rade, iar alții își curăță hainele și încălțăminte.

În cele din urmă a sosit și timpul pentru începerea Săbății.

Cea mai frumoasă zi.

Cu o cântare, care se ridică spre slăvilă cerului, preamărim pe Creatorul nostru cel mare. În liniștea naturii, despărțiți de influența lumii și de zgomotul ei, se înălțau sufletele noastre pe aripile sunetelor de cântec la tronul lui Dumnezeu. Pe fețele tuturor se oglindea simțământul fericit al inimilor noastre, uitând grijile și necazurile vieții zilnice. Cât de binevenit este Sabatul, acest mosafir iubit, care aduce atâtea binecuvântări cu sine! Aici sub influența sfințitoare a Cuvântului lui Dumnezeu și sub impresia măreață a operelor Sale vom petrece clipe de adevărată desfătare sufletească.

După ce ne-am încredințat Domnului, fiecare s'a dus la

locul său de odihnă. Pentru seara aceea m'am oferit să fac primul schimb de pază. Am eșit afară și am înconjurat cortul. Dar, îmi dădeam seama, că toată grija mea este de prisos. Cu ochii credinței puteam să zăresc, cum „Ingerul Domnului tăbărește în jurul celor ce se tem de El și îi scapă din primejdie”.

Sabat dimineață, 8 August.

Soarele răsare în toată splendoarea sa, scaldând locul taberei noastre în lumină strălucitoare. Sabatul acesta, „de lumină plin”, va rămâne ca o perlă prețioasă în comoara amintirilor noastre.

Din nou am cântat și am lăudat pe Domnul pentru ocrotirea Sa în cursul nopții trecute.

Pe la ora 8,30 am început ora instructorilor, iar la 9,30 Școala de Sabat. Adâncindu-ne în studiul lecțiilor noastre am putut trage învățături folositoare pentru viața noastră de toate zilele și am fost atrași în mod deosebit de iubirea cea gingașă a Mântuitorului nostru, care a fost „străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre”. Școala de Sabat de fost împărțită pe zece clase și în total au fost prezente 90 de persoane.

A urmat apoi predica ținută de fratele P. H. Hermann, care trata un subiect adaptat împrejurărilor și deosebit de interesant. La introducere a citat textul din Marcu 6, 31, 32, înfățișându-ne pe Domnul Hristos ca Prietenul cel mare al naturii. În continuare am urmat Domnului pe drumurile Sale, suind Muntele Fericirilor, coborând la malul mării, trecând prin lanurile de grâu și urcând apoi pe Muntele Schimbării la față. Meditând la toate acestea, ne-am putut da seama, cât de mult iubea Mântuitorul natura. Dacă Domnul pe timpul acela a găsit că natura este cel mai potrivit loc de recreație pentru ucenicii Săi, atunci cu atât mai mult astăzi, în secolul nostru de neliniște și frământare, avem nevoie de a ne retrage în singurătatea naturii, undă ne putem apropia mai mult de cer. Această influență binefăcătoare a naturii am putut să o simțim și noi toți, cari am luat parte la această tabără.

După masă am avut privilegiul să adresez, ca reprezentant al Școlii Misionare, un apel călduros către toți tinerii noștri. I-am invitat să urmeze Domnului și să vină la Institutul Biblic, unde-i așteaptă Marele Învățător, spre a face din ei soli ai harului Său.

Când am încheiat acest Sabat, atât de bogat în binecuvântări, am putut spune împreună cu Apostolul Pavel:

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos”. — Efes. 1, 3.

Duminecă, 9 August.

Pentru această ultimă zi proiectasem o excursie la lacul Bulea. Dimineața însă am fost nevoiți să renunțăm la planul nostru, deoarece timpul a fost nefavorabil. După programul de dimineață s'a organizat o olimpiadă în miniatură. Să-i fi văzut pe tinerii noștri, cum încercau a se întrece în tot felul de aruncături și sărituri. La sfârșit a urmat distribuirea premiilor pentru toți acei cari s'au distins și în această direcție.

După oboselele dimineții, surorile noastre dela departamentul bucătăriei, în frunte cu sora Mustafa, ne-au oferit o masă bună și gustoasă. În fața cazanului ne-am înșirat doi câte doi, așteptând fiecare dintre noi până ne va veni rândul de a primi porția noastră.

După masă ne-am pregătit apoi de plecare. Înainte de a porni, fratele Konderth, conducătorul taberei, a adresat câteva cuvinte de încheiere către toți cei prezenți. La întrebarea

d-sale, dacă plec mulțumiți din acest loc și dacă vor să mai participe la o asemenea tabără, toți au răspuns în cor și plini de entuziasm cu un hotărât: „Da!” S'a putut vedea pe fețele tuturor că mai mare satisfacție. Într'adevăr, în cursul acestor zile nu s'a auzit măcar un cuvânt de murmur. Am exprimat apoi și recunoștința noastră față de Domnul printr'o rugăciune și am pornit la vale. Și astfel a luat sfârșit cea dintâi tabără a tineretului advent din Uniunea noastră!

Privind înapoi spre aceste zile binecuvântate de Domnul, nu avem decât cuvinte de mulțumire și de laudă la adresa Bunului Dumnezeu, care ne-a făcut parte de atâtea bucurii înălțătoare și de atâtea binecuvântări alese.

Această tabără se caracterizează în mod deosebit prin buna dispoziție a participanților, care n'a putut fi innăbușită nici de ploaie, nici de vânturi. Cu ocazia aceasta s'a dovedit că avem niște tineri disciplinați, cari se supun tuturor ordinelor și îndrumărilor. Lozinca care s'a dat chiar la începutul taberei a fost:

„Unul pentru toți!” și
„Toți pentru unul!”

Se pare că acest motto frumos a rămas tot timpul înaintea ochilor tinerilor noștri, căci niciunul nu și-a permis vreo abatere, dând pe față un spirit de unire și strânsă colaborare. Dea Bunul Dumnezeu, ca acest spirit să se manifeste în rândurile tuturor tinerilor noștri atât în familie, cât și în sânul Comunităților noastre! Atunci putem aștepta un viitor fericit pentru poporul advent, căci tineretul nostru de astăzi va forma Comunitatea noastră de mâine.

Acestea au fost bucuriile, pe cari le-am simțit la această tabără a tineretului și încheiam aceste rânduri cu sfatul înțeleptului din vechime:

„Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, fii cu inima veselă, cât ești tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi: dar să știi că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată”. — Ecl. 11, 9.

Cluj.

G. Proksch.

În urma schimbărilor ce au avut loc cu ocazia Conferinței Uniunii, începând cu data de 1 Noembrie corespondența privitoare la secretariat și casierie se va trimite pe următoarele adrese: Gh. Stănică, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116, București IV, pentru Uniune; C. Andrieș, Str. Popa-Tatu 38, București II, pentru Conferința Muntenia Vest; G. Rădoi, Str. Kohanovski 1, Cernăuți, pentru Conferința Moldova Nord; Șt. Albulescu, Aleea Constandache 3, Galați, pentru Conferința Moldova Sud; T. Mateescu, Piața General Dragalina 4, Timișoara, pentru Conferința Banat-Crișana.

A apărut

MANUALUL COMUNITĂȚII

în care sunt lămurite toate chestiunile de organizație a Comunității cum și toate problemele în legătură cu lucrările ei. Cereți-o prin Cercul Misionar. Preț 70 lei.

Conducerea de sine

„Valoarea unui om se măsoară după măsura voinței sale”.

Toți oamenii cari au ajuns la o treaptă înaltă în ceea ce privește dezvoltarea minții și caracterului lor, au fost oameni cari au dat o deosebită importanță desăvârșirii personale. Dintre toate educațiile cea mai înaltă și cea mai folositoare este aceea pe care cineva și-o dă sie însuși. Ea cuprinde dezvoltarea tuturor însușirilor firii noastre, fie că este morală sau intelectuală. „Orice om are datoria de a se stăpâni și de a se conduce, cu ajutorul lui Dumnezeu, după gradul de răspundere ce i se cere și după însușirile cu cari a fost înzestrat. Felul cum își conduce un tânăr sau tânăra vieța sa însăși dovedește tăria respectului de sine”. „Susținut de acest nobil simțământ, tânărul nu va îngădui nici sensualității să-i murdărească trupul, și nici gândurilor josnice să-i întineze duhul. Acest simțământ pus în practică va da naștere la toate virtuțile: curățenie, castitate, cumpătate, moralitate, religie. Numai privind către cer putem să ne înălțăm, și o zi neîncepută cu rugăciune va fi una pierdută.

Insuflești de un spirit de inițiativă sănătos, prin eforturi personale, prin exercitarea însușirilor active și spiritului de abnegație, truda creerului și a mâinii, putem dobândi cunoștințe, căpăta înțelepciune și tărie fizică, și virtuți. Totul atârna cum ne conducem, să scăpăm de sub sclavia vițiilor, egoismului și ignoranței noastre. Pentru toate acestea avem nevoie de o voință de fier după cum spune și proverbul: prin voință răzbați prin toate”. Cei cari s'au distins pe toată linia, fie intelectuală sau spirituală, au cunoscut acest secret al progresului, aplicându-l în orice moment și împrejurare.

Primul pas, prima condiție în acest sens va fi să ducem o vieță activă, o vieță de muncă. Un traiu ușor și îmbelșugat pregătește rău pe oameni pentru vieță, iar pentru un om muncitor nu se află o pâine mai gustoasă, decât aceea ieșită din munca sa, trupească sau intelectuală. Trebuie să considerăm munca chiar ca pe una din condițiile de căpetenie ale fericirii, ca o binecuvântare cerească și un mijloc de câștigare a înțelepciunii practice. Prin ea învățăm să fim folositori și totodată să câștigăm spiritul de independență și abnegație și obișnuința eforturilor perseverente. Vasari zicea: „Niciun om n'a izbutit să se distingă în vreo artă oarecare, dacă nu s'a obișnuit din vreme să suporte frigul, căldura, foamea, setea, și alte neajunsuri. Izbânda noastră depinde de eforturile noastre personale, de cercetarea amănunțită și observarea exactă a lucrurilor. Ordinea în idei și în fapte ne ușurează munca deoarece, după cum a zis cineva, „fără ordine geniul își pierde trei sferturi din putere”. Fiecare lucru să-și

aibă locul său și orice să facem la timpul său. Curățenia și simplitatea să fie caracteristica lucrurilor cu cari umblăm și a camerei în care locuim. Regularitatea și punctualitatea la scolare și culcare, la mâncare și mișcare în aer liber își vor aduce după sine câștigul dorit. Cumpătarea în folosirea alimentelor este taina unei sănătăți perfecte și a unui fizic desvoltat armonios.

Pentru dezvoltarea noastră intelectuală ne aduc un bun serviciu cărțile bune. La Bruyere zice: „Când o cetire vă înalță sufletul și vă inspiră sentimente generoase, nu mai căutați altă regulă pentru a judeca lucrarea; ea e bună și făcută de maestru”. „Studiul cel mai rodnic este acela care are un obiect special și definit către care tind laolaltă observațiile, reflexiunile și lecturile noastre”. Biografiile și autobiografiile oamenilor mari ne stau la dispoziție, pentru a ne arăta calea, însă trebuie observat că noi nu ne însușim așa de bine ceace alții ne-au băgat în cap, cât ceea ce datorăm cercetării și stăruinței noastre proprii. Cunoașterea cucerită prin muncă, impresiile noastre proprii și faptele se sapă mult mai adânc în spirit. Ele dau o țintă eforturilor noastre, un deosebit caracter al însușirilor noastre, și o formare sigură și dreaptă a principiilor și obiceiurilor bune. Nimeni să nu se descurajeze, gândind că fiind mai înaintat în vârstă, a pierdut ocazia de a învăța. Multe pilde ne dovedesc că niciodată nu este prea târziu. Prin hotărâre și stăruință totul este posibil.

Un adevărat creștin se distinge în primul rând prin caracterul său. Având ca model pe Domnul Hristos, direcția drumului său în câștigarea virtuților sale va fi calea indicată de El. Spiritul Profetic spune că „Dumnezeu nu face părtinire, alegând oameni și cu slăbiciuni de caracter, crescându-i pentru serviciul Său, dacă ei se lasă îndreptați, învățați și conduși de El. Ei nu vor fi aleși pentru ca ei prin cunoștința și exercitarea adevărului, prin mila lui Dumnezeu să fie schimbați după chipul Maestrului lor”. „Geniul este a te încrede în Domnul și de a avea răbdare”, a zis cineva, iar nerăbdarea în studiu este boala mintală a generației prezente. Stăpânirea de sine este scara pe care urcându-te ajungi la izbândă, care te ajută la combaterea slăbiciunilor tale și la dezvoltarea obiceiurilor bune. Cu ajutorul ei ne vom putea înfrâna limba, care de multe ori ne cauzează atâta neplăcere, apoi mânia și multe altele.

Pentru a ne putea conduce în vieță, pentru a ne forma pentru ea, este nevoie de multă cercetare de sine. Tocmai acela care se cunoaște, va fi în stare să găsească în vieță directiva potrivită firii, temperamentului și al aptitudinilor sale. Dumnezeu a stabilit pentru fiecare om un loc anumit și i-a încredințat o parte din lucrarea Universului,

pentru care este răspunzător și în care nimeni altul nu l-ar putea înlocui. Datoria noastră este de a ne desăvârși toate însușirile noastre cât mai bine posibil și de a le așeza în mâna Creatorului. Fericit este omul acela care la sfârșitul vieții sale poate să zică că și-a făcut datoria, față de sine însuși față de oameni și față de Dumnezeu.

Oare ne cunoaștem pe noi înșine? Dăm noi a-

tenție cuvenită desvoltării noastre fizice, morale, și intelectuale? Ne-am format noi deprinderi bune cari să ne înlesnească traiul? Exercițăm noi răbdarea de sine? Care este subiectul gândurilor noastre de căpetenie? Cultivăm noi rezistență în fața slăbiciunilor noastre sau a ispitelor din afară?

Edith Verzar

ȘEDINȚELE DE COMITET

Fie ca cei cari iau parte la ședințele de comitet să-și amintească de faptul că ei se întâlnesc cu Dumnezeu, Care le-a dat lucrarea pe care o au. Ei să se adune cu un spirit plin de evlavie și cu o consacrare a inimii. Ei se adună pentru a chibzui lucruri importante în legătură cu lucrarea Domnului. În fiecare privință faptele lor ar trebui să arate că ei sunt doritori a înțelege voința Sa față de planurile ce urmează a fi stabilite pentru înaintarea lucrării Sale. Ei să nu-și risipească nicio clipă în conversații fără importanță; căci treburile Domnului trebuie conduse într'un chip desăvârșit, ca și ale unui om de afaceri. Dacă vreun membru al comitetului este nepăsător și lipsit de evlavie, să i se amintească anume că el este în fața unui Martor de care sunt cântărite toate faptele.

Mi s'a arătat că ședințele de comitet nu sunt totdeauna plăcute lui Dumnezeu. Unii au venit la aceste ședințe de comitet cu un spirit rece, aspru, critic lipsit de iubire. Unii ca aceștia pot face un mare rău; pentru că ei sunt însoțiți de diavolul, care îi ține de partea rea. Nu rareori atitudinea lor lipsită de înțelegere și simpatie față de propunerile cari se fac aduce turburări, întârziind hotărârile cari ar trebui luate. Servii lui Dumnezeu, cari au nevoie de odihnă a minții și de somn, au fost foarte mult păgubiți și împovărați din cauza acestor lucruri. În nădejdea de a ajunge la o hotărâre, ei continuă ședințele până târziu în noapte. Inșă vieța este prea scumpă pentru a fi primejduită în chipul acesta. Îngăduiți Domnului să poarte povara. Așteptați ca El să ia măsurile cuvenite pentru punerea la punct a chestiunilor grele. Dați odihnă creierului obosit. Orele nepotrivite sunt distrugătoare pentru puterile fizice, mintale și morale. Dacă i s'ar da creierului cuvenitele timpuri de odihnă cugețele ar fi clare și pătrunzătoare, iar chestiunile ar fi aranjate mai ușor și mai repede.

Rolul dietei față de ședințele de comitet

Înainte ca frații să se adune în ore de consfătuire sau ședințe de comitet, fiecare în parte să se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu, cere-

tându-și cu atenție inima și examinându-și cu multă luare aminte motivele. Roagă-te ca Domnul să-ți descopere eul tău, pentru ca să nu critici neînțelepțește sau să condamni propunerile.

La mesele îmbelșugate, oamenii deseori mănâncă mult mai mult decât poate fi mistuit cu ușurință. Stomacul prea împovărat nu-și poate face lucrarea așa cum trebuie. Rezultatul este un neplăcut simțământ de turburare a creierului, și mintea nu lucrează în chip viu. Turburarea este pricinuită de combinațiile nepotrivite ale alimentației; se produc fermentații; sângele este contaminat și mintea neclară.

Obiceiul de îndopare, sau de a mânca prea multe feluri de alimente la o singură masă, deseori produce dispepsia (mistuirea grea). În chipul acesta se pricinuesc grave vătămări atât de delicatelor organe ale digestiei. În zadar protestează stomacul, și apelează la creier să judece dela cauză la efect. Cantitatea prea mare de alimente introduse în stomac, sau combinația nepotrivită este pricina lucrării sale defectuoase. În zadar semnalele neplăcute dau avertizarea. Urmarea este suferința. Boala ia locul sănătății.

Cineva ar putea întreba: Dar ce are a face aceasta cu ședințele de comitet? — Foarte mult. Efectele proastei alimentații sunt aduse în orele de consfătuire sau în ședințele de comitet. Creierul suferă din pricina stării în care se găsește stomacul. Un stomac deranjat produce o neorânduită și nesigură stare a minții. Un stomac bolnav produce o stare bolnăvicioasă a creierului, și deseori face pe cineva încăpățânat în menținerea unei păreri greșite. Presupusa înțelepciune a unui ca acesta este nebulie în fața lui Dumnezeu.

Prezintă aceasta ca fiind cauza situației din multe consfătuiri și ședințe de comitet, unde chestiunilor cari necesitau un studiu atent nu li s'a dat decât puțină considerație, și hotărâri de cea mai mare importanță au fost luate în pripă. Deseori când ar fi fost o unanimitate de păreri din punct de vedere afirmativ, cei cu părerea contrarie au schimbat cu totul atmosfera ce predomină ședința. Lucrurile acestea mi-au fost prezentate din nou și din nou.

Eu prezint aceste chestiuni acuma fiindcă sunt îndemnată să spun fraților mei din lucrare: Prin necumpătarea voastră în mâncare, voi înșivă faceți a fi neînstare de a vedea lămurit deosebirea dintre focul străin și cel sfânt. Și prin această necumpătare tu de asemenea dai pe față disprețul tău față de avertizările pe cari Domnul ți le-a dat. Cuvântul Său către tine este: „Cine dintre voi se teme de Domnul, să asculte glasul robului Său! Cine umblă în întunec și n'are lumină, să se încreadă în numele Domnului, și să se bizue pe Dumnezeuul lui! Iar voi toți, cari aprindeți focul, și puneți făciuni pe el, umblați în flacăra focului vostru și în tăciunii pe cari i-ați aprins. Din mâna Mea vi se întâmplă aceste lucruri, ca să zăceți în dureri“. Isa. 50, 10, 11.

Oare nu ne vom apropia de Domnul, ca El să ne poată izbăvi de orice necumpătare în mâncare și băutură, de orice pasiune nesfântă și desmățată, de orice răutate? Oare nu ne vom umili noi înaintea lui Dumnezeu, dând la o parte tot ce corupe carnea și spiritul, ca în temere de El să desăvârșim sfințenia caracterului?

Oricine ia parte la consfătuiri și la ședințe de comitete își scrie în inima sa cuvintele: Eu lucrez pentru timpul acesta vremelnic cât și pentru veșnicie; și eu sunt răspunzător față de Dumnezeu pentru motivele cari mă mână la

fapte. Aceasta să fie lozinca sa. Rugăciunea psalmistului să fie rugăciunea: „Pune, Doamne, o strajă gurii mele, și păzește ușa buzelor mele! Nu-mi abate inima la lucruri rele“. Ps. 141, 3, 4.

În consfătuirea pentru înaintarea lucrării, nimeni să nu fie o putere predominantă, un glas pentru toți. Metodele și planurile propuse să fie studiate cu multă atenție, astfel încât toți frații să poată cântări diferitele lor părți de valoare și să hotărască ce trebuie făcut. Studiind câmpurile în cari datoria pare că ne chiamă, este bine să luăm aminte la greutățile cu cari va fi de luptat în aceste câmpuri.

Pe cât mai mult cu puțință, comitetele ar trebui să facă pe credincioși a înțelege planurile lor, pentru ca hotărârea Comunității să poată susține străduințele lor. Mulți dintre membrii Comunității sunt prudenți, și au și alte calități mintale minunate. Interesul lor ar trebui să fie trezit față de progresul lucrării. Mulți pot fi făcuți a avea un mai mare interes lui Dumnezeu, și să caute înțelepciune de sus în vederea extinderii împărăției lui Hristos prin salvarea sufletelor pieritoare pentru Cuvântul vieții. Bărbați și femei cu minți alese vor fi adăugați numărului celor cărora este spus: „Nu voi Măți ales pe Mine; ci Eu v'am ales pe voi . . . să mergeți și să aduceți roadă“. Ioan 15, 16. — „Mărturis“, Vol. VII, pp. 256—259.

Campania de Toamnă în Conferința Banat-Crișana în 1935

Mâna cea atotputernică a lui Dumnezeu a acționat în chip vădit și în Conferința noastră în timpul Campaniei de Toamnă din anul trecut. Cu toate că nici aceste meleguri n'au fost scăpate de criza care de câțiva ani s'a abătut asupra lumii întregi, totuși putem spune cu bucurie că lucrarea a mers foarte bine și ne-am împărtășit de mari și bogate binecuvântări. Unele Comunități au început Campania imediat ce s'a primit revista festivă, adică înainte de ziua începerii oficiale. Comunitatea Salonta-Mare ne-a anunțat după două săptămâni că a ajuns ținta. În două Dumineci consecutive au ieșit cu toții la lucru, distribuind toate revistele și încasând toți banii pe cari apoi i-au trimis la Conferință. O altă Comunitate, Borșa, din județul Maramureș a ocupat locul al doilea în ce privește ajungerea țintei, cu toată sărăcia de care suferă aceste ținuturi. Urmează apoi în chip succesiv Comunitățile: Batâr, care a terminat Campania în douăzeci și cinci de zile; Satu-Mare, care deși are membri puțini, a terminat Campania în patru săptămâni. Unii frați au putut distribui 50—70 de reviste festive. Apoi Baia Mare, Cuvin, Feghernic, Moiseiu, Slătioara, Vișeu de Jos, Câmpulung la Tisa, Bozieș, Ipu, Marghita, Bobâlna, Lunca, Ponor, Rapolt, Iazi-Obreja, au ajuns ținta

în 6—7—8 săptămâni dela începerea Campaniei. Lucrul acesta însemnează mult, dacă ne gândim la stările economice din aceste părți. Toți cei cari au luat parte la) Campanie și s'au distins prin distribuirea de reviste în număr mai mare, au fost răsplătiți de Conferință prin câte un premiu, dar răsplata cea mare o vor primi — la venirea Domnului, care-i va chema în bucuriile Lui veșnice. Bunul Dumnezeu să binecuvinteze pe toți credincioșii cari sunt devotați cu totul în lucrarea cea frumoasă, pentru salvarea sufletelor acelora cari locuiesc încă în întunec.

Ștefan Czedula.

Secr. Dep. Conf. Banat-Crișana.

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul acestui număr Lei 8. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
București IV.

Programul din luna Octombrie

Săptămâna 1-a și a 2

Statornicirea împărăției lui Hristos

I. Împărăția viitoare

1. Pentru care lucru anume ne învață Isus să ne rugăm? Matei 6, 10.
2. Ce Evanghelie predică El? Matei 4, 23.
3. Ce declarație este făcută cu privire la stabilirea acestei împărății? Apoc. 11, 15; Dan. 2, 44.

II. O declarație profetică.

4. Ce experiență avu împăratul Nebucadnetar, așa cum este raportată în Dan. 2,1—13.
5. Care a fost scopul acestui vis? Dan. 2, 28, 45 ult p.
6. Cum a fost în stare Daniel să descopere visul și să-i dea tălmăcirea? Dan. 2, 14—30.
7. Descrie chipul cel mare. Dan. 2, 31—35.
8. Ce se înfățișa prin diferitele părți ale chipului? Dan. 2, 36—43.

III. Împlinirea.

9. Care este răspunsul istoriei la declarația profetică? Nota 1.
10. Când va ridica Dumnezeu Împărăția Sa? Dan. 2, 44, 45; Matei 25, 31—34. Nota 2.
11. Ce ar trebui să facem noi în vederea Împărăției viitoare? 2 Petru 3, 13, 14.

Note.

1. „Împărat” și „împărăție” sunt folosite aici unul în locul altuia; „împărat”, de obicei în sens dinastic, însemnând „împărăție”. Babilon (606—538 î. Hr. reprezentată prin marele Nebucadnetar), fu prima iar aceasta fu urmată de alte trei imperii mondiale: Medo-Persia (538—331 î. Hr.), Grecia (331—161 î. Hr.) (în timpul erei Macedonene), și Roma (161—476 d. Hr.).

În descrierea făcută asupra cuceririlor romane, Gibbon se folosește chiar de chipul din Daniel 2. El zice: „Armatele republicei, uneori învinse în bătălie, totdeauna biruitoare în războiu, înaintau cu pași repezi spre Eufrat, Dunăre, Rin și Ocean; și chipurile de aur, de argint și de aramă, cari ar putea servi să înfățișeze națiunile și împărățiile lor, au fost sfărâmate unul după altul de către monarhia de fier a Romei”. — „Declinul și Căderea Imperiului Roman”, cap. 38, par. 1, sub „Observațiuni Generale”, la încheierea capitoului.

Roma fu sfărâmată în bucăți la năvălirea barbarilor nordici între anii 351 și 476 d. Hr., iar pe ruinele ei se ridicară națiunile Europei mo-

derne. Cu toate că familiile domnitoare din Europa s'au înrudit foarte mult între ele prin căsătorie („se vor amesteca prin legături omenști de căsătorie”), și cu toate că s'au făcut eforturi spre a se reclădi un mare stat european, toate aceste eforturi au dat greș, și vor da greș. Această stare de împărțire trebuie să continue până când se va statornici Împărăția lui Dumnezeu.

2. Iată punctul final în aceste profeții. Toate stăpânirile pământești au în ele elementul decăderii — păcatul. Punctul culminant al marelui conflict între bine și rău este nimicirea păcatului și statornicirea Împărăției lui Dumnezeu care va rămâne în veci.

„Împărăția harului lui Dumnezeu se statornicește acum, în timp ce zi după zi inimi cari au fost pline de păcat și răsvrătire se predau în stăpânirea iubirii Sale. Dar deplina restabilire a Împărăției slavei Sale nu va avea loc decât la a doua venire a lui Hristos în lumea aceasta”. — „Muntele Fericirilor”, p. 159.

Acum noi avem privilegiul de a primi împărăția, sau stăpânirea lui Dumnezeu, în inimile și viețile noastre, și a face parte din „sfinții Celui prea Înalt”.

...

Săptămâna 3-a și a 4-a

Imperiile profeției

I. Profeția și istoria.

1. Descrie viziunea lui Daniel așa cum este redată în Daniel 7. Dan. 7, 1—7.
2. Ce este simbolizat în profeție prin:
 - a. Vânturi? Ier. 25, 31—33; 49, 36.37.
 - b. Ape? Apoc. 17, 15.
 - c. Fiare? Dan. 7, 17, 23.
3. Ce este reprezentat prin:
 - a. Leul? (prima împărăție) Dan. 7, 4; 2, 38.
 - b. Urs? (a doua împărăție) Dan. 7, 5; 2, 39; 5, 28.
 - c. Pardos? (a treia împărăție) Dan. 7, 6; 2, 39.
 - d. A patra fiară? (a patra împărăție) Dan. 7, 7, 8, 24; 2, 41.
4. Cum corespunde istoria popoarelor cu această schiță profetică? Nota 1.

II. A patra fiară și cornul cel mic.

5. Care avea să fie caracterul împărăției a patra? Dan. 7, 7, 19, 23. Nota 2.
6. Ce lucru ciudat era la coarnele fiarei a patra, și ce schimbare avu loc între ele? Dan. 7, 7; 8, 24.
7. Ce putere avea să exercite cornul acesta împotriva sfinților? Dan. 7, 21, 25.

III. Împărăția veșnică.

8. Cui vor fi date în cele din urmă puterea și stăpânirea? Dan. 7, 13, 14, 26, 27.

Note.

1. Această profeție fu dată în timpul domniei

ultimului împărat babilonian (Dan. 7, 1), și nu se poate referi la altceva decât la cele patru mari puteri ale lumii, despre cari este vorba în capitoul 2. În capitoul al doilea, sub înfățișarea unui chip de om, se dă o schiță despre ridicarea și căderea acestor puteri, ducând până la stabilirea împărăției lui Dumnezeu. În capitoul șapte caracterul acestor mari puteri este înfățișat în chipul unor fiare sălbatice, dintre cari în deosebi ultima persecută pe sfinții Celui prea Înalt.

Aripile leului reprezintă în chip neîndoios cuceririle reperi ale Babilonului, iar smulgerea aripilor și inima de om reprezintă slăbirea din ultimele zile a împărăției. Firea setoasă de sânge a Medo-Persiei este înfățișată printr'un urs. Cele patru capete ale pardosului reprezintă fără îndoială cele patru părți ale imperiului grecesc în care s'a divizat (301 î. Hr.) în cei douăzeci și doi de ani după moartea lui Alexandru cel Mare. Aceste părți reveniră celor patru generali de frunte ai săi, — Casandru, luând Macedonia și Grecia; Lisimah, Tracia și părți din Asia Mică; Ptolomeu primind Egiptul, Lydia, Palestina, și Celo-Syria, și Seleuc având Mesopotamia și toate părțile răsăritene rămase. Fiara cea groaznică indescriptibilă nu putea fi alta decât Roma, care își întinse domnia de fier peste toată lumea cunoscută. Sfărâmarea imperiului roman este arătată aci prin cele zece coarne.

Invadat de triburile barbare dinspre nord, vechiul imperiu Roman se sfărâmă în bucăți (351—471 d. Hr.). Din ruine se ridicară mai multe națiuni independente. Scott, în notele sale asupra lui Daniel, zice: „Este, totuși, lucru sigur că imperiu roman s'a împărțit în zece regate, și deși poate uneori au fost mai multe sau mai puține, totuși ele erau cunoscute sub numele de cele zece regate ale Imperiului de Apus. Cele zece regate cari par a îndeplini toate condițiile profetiei sunt după cum urmează: Alemanii, Francii, Suevii, Vandalii, Burgunzii, Ostrogoții, Vizigoții, Anglo-Saxonii, Lombarzii, Herulii. Aceste despărțite națiuni ale Europei au ființat timp de mai bine de patrusprezece veacuri, și deși s'au făcut repetate eforturi spre a le uni, această stare de despărțire există, așa cum a fost prezisă în profetie, și va exista până la statornicirea Împărăției lui Dumnezeu”.

2. Aceste cuvinte descriu în chip nimerit marile imperii al Romei care era deosebit de oricare altă stăpânire de mai înainte și în chip literal sfărâmă în bucăți toate națiunile pământului.

NOLI NOLI!

A apărut un nou volum de cântări alese pentru cor: „FLORILE CREDINȚEI”. Tirajul fiind foarte redus, este bine a se face comanda din vreme. Prețul 80 lei.

Departamentul Misiunii Interne

Responsabil: I. REIT

Ora misionară din luna Octombrie

Pregătit pentru slujire

I. Elisei vindecă apele otrăvite ale Ierihonului.
2 Regi 2, 19—25.

1. Trecutul orașului Ierihon.

Valea Ierihonului în vechime era foarte roditoare! Era numită grădina lui Dumnezeu. Gen. 13, 10—12. Lot și-a ales această frumoasă vale, care după distrugerea Sodomei și Gomorei, devenise aproape în întregime pustie, afară de localitățile din jurul orașului Ierihon.

2. Cucerirea Ierihonului de către Izrailiți. Iosua 2, 1.

În chip minunat orașul este dat în mâinile Izrailiților. Zidurile sunt dărîmate de o mână nevăzută, iar apele izvoarelor lui devin amare în urma blestemului lui Dumnezeu. Din toți locuitorii acestui oraș, au mai rămas în viață numai Rahav cu familia sa, pentru serviciul pe care-l făcuse pentru fiii lui Izrail.

3. Blestem rostit de Iosua asupra acelor cari vor încerca să rezidească Ierihonul. Iosua 6, 26.

Punerea pietrei fundamentale să coste viața primului născut, iar întocmirea porților, — viața celui mai tânăr fiu al celui ce va începe rezidirea.

4. Rezidirea orașului la 500 de ani după dărâmarea lui. Până atunci locul era pustiu și izvoarele părăsite devenise amare. În timpul domniei lui Ahab și Izabelei, când idolatria crescuse în chip strigător, Hiel a rezidit Ierihonul. Atunci Abiram, primul său născut, și Segub, cel mai tânăr fiu al lui, au murit după blestemul Domnului, rostit prin Iosua! 1 Regi 16, 36.

II. Curățirea sau tămăduirea izvoarelor de apă.

1. După înălțarea lui Ilie, Elisei se duce la Ierihon. La porțile cetății este întâmpinat de locuitorii cetății cu plângerea că apele sunt amare. Incolo toate ar fi bune.

2. Elisei vindecă apele, aruncând sare dintr'un blid nou la izvoare. Apa este vindecată și locul devine tot așa de frumos și bogat ca și mai înainte de a fi blestemat. 2 Regi 20, 21—23.

III. Trei simboluri arată chemarea noastră de a slui.

A. Sarea ferește alimentele de putrezire și de alterare. Matei 5, 13.

1. Apa stricată sau amară simbolizează lumea stricată, despărțită prin păcat de Dumnezeu. Mat. 24, 28. — Omenirea are nevoie de sarea Evangheliei.

2. Prin sarea lui Elisei, izvorul apei s'a îndulcit. Noi trebuie să îndulcim vieța oamenilor, iar nu s'o amărîm.

B. Un blid nou, sau un vas nou pentru sare.

Oamenii sunt vasele cu cari trebuie dusă sarea lumii. Dacă cineva este în Isus, este o făptură nouă, un vas nou. 2 Tim. 2, 21.

1. Lumea de astăzi are nevoie de un creștinism sincer și curat ca să fie câștigată pentru mântuire. Arată un creștinism neprefăcut, ca să poți tămădui pe prietenul tău din păcat, boală și întristări.

2. Cu toate că astăzi există Evanghelia în multe mâini, sunt milioane de creștini cari merg cu pași repezi spre pierrea lor sigură, din cauză că nu sunt vase noi, cari să le ducă tămăduire prin sarea Evangheliei.

3. Un blid. Noi avem nevoie zilnic de o reînnoire lăuntrică. 2 Cor. 4, 16.

C. Apa mai înainte stricată, iar acum vindecată, reprezintă izvor de tămăduire de păcate pentru lumea întreagă. Ioan 4, 14.

1. Apa stricată sau amară reprezintă pe omul păcătos, despărțit de Dumnezeu prin păcat.

2. El este vindecat prin puterea Evangheliei, pentru totdeauna.

3. După cum izvorul înviorează și dă vieță locului pe care-l udă, la fel și un adevărat creștin trebuie să răspândească vieță în jurul său.

IV. Noi trebuie să fim ca niște izvoare răcitoare, „o fântână din grădini, un izvor de ape vii ce curge din Liban“. Cânt. Cânt. 4, 15. Vom deveni astfel, dacă ne lăsăm să fim înnoiți prin harul lui Hristos, să fim niște vase noi, cu care Evanghelia să fie dusă tuturor oamenilor, ca o sare de vindecare pentru sufletele bolnave. Să lăsăm caracterele noastre în mâna lui Dumnezeu ca să le facă după voia Sa.

...

Ora misionară din luna Noembrie

Spirit misionar

A trăi o vieță activă, a fi harnic în lucrul Domnului și a însușești și pe alții în această direcție — iată ce poate să însemneze omul care dispune de această însușire atât de necesară unui străjer de pe zidurile Sionului spiritual. Unii ca aceștia se înalță ca palmierii în mijlocul pustiului, se ridică ca vulturii în slava cerului, înnoindu-și puterile din Izvorul neseecat al Fiului lui Dumnezeu. Isaia 40, 31.

I. Un timp de moleșală

1. Timpul nostru se caracterizează printr'o moleșală în lumea religioasă, ce corespunde cu o lenevie spirituală. Mulți credincioși suferă de această boală atât de respingătoare și primejdioasă

pentru sufletul celui atins de ea. Leneșul murmură când îl trimeți la lucru, ba chiar de multe ori se supără, și mulți dau înapoi când se dau îndemnuri sau semnale pentru începerea unei campanii de lucrare misionară. Lenevia este o boală. 1 Cor. 11, 30.

2. Spiritul acesta este foarte primejdios, deoarece vine dela cel rău. (Demonul leneviei e unul dintre cei mai distinși și binevăzut servitor al împărăției celui rău.)

3. Cauza lenei e păcatul, iar autorul lui e diavolul. Să ne desbrăcăm dar de păcatul, care ne face leneși“. Ebr. 12, 1 trad. de Luther.

4. Șomajul, inactivitatea și lenevia sunt tere-nurile diavolului pe care le cultivă cu tot felul de păcate și o mare parte din slujitorii lui sunt ocupați în această direcție. Ce primejdie continuă este pentru inima celui leneș de a fi oricând încălcată de o putere care nu are decât intențiuni rele pentru viitorul lui! Să medităm la proverbul care zice: „Lenevia este începutul tuturor destrăbălărilor“.

II. Nenorocirea inactivității

1. Inactivitatea este urmată de pierderea puterii, lipsa, foamea și moartea. Prov. 14, 23.

„Vieța fizică și cea spirituală se aseamănă foarte mult. Dacă vieța spirituală voim să ajungă la completă dezvoltare, atunci, este absolut necesar să observăm trei lucruri, și anume: Rugăciunea, cercetarea Bibliei și lucrarea misionară. Când un creștin neglijează și în cele din urmă încetează cu rugăciunea și cu studiul Bibliei, urmarea va fi moartea spirituală. Un suflet slăbit în ale credinței poate să se țină fără lucrare misionară, dar el va fi mereu nenorocit în existența sa. Mișcarea spirituală sau lucrarea pentru alte suflete, este necesară pentru a da posibilitatea unei dezvoltări nobile interioare și pentru a da creștinului puterea de a face și concepe binele. Muștrarea sau înfruntarea care se aduce bisericii din ultimul timp, este, că ea a ajuns încropită, leneșă și indiferentă, și totuși gândește că e dreaptă în toate. Apoc. 3, 15, 16. „Mărturii“, Vol. VI, pag. 422.

2. Mai bună este munca din greu decât lenevirea care aduce cu sine desgustul de vieță.

III. Hristos exemplu de activitate

1. El a lucrat neobosit în opera de salvare a omenirii, dându-și chiar vieța în scopul acesta. Isaia 53, 11.

2. El era fericit, pentru că lucrul contribuia la fericirea omului. Un proverb zice: „Lucrul îndulcește vieța“.

3. Lenea este o însușire neplăcută atât lui Dumnezeu cât și oamenilor. Mat. 25, 26—31. De asemenea nici stăpâni pământești nu pot suferi pe servii leneși. Prov. 3, 6—11. Dumnezeu condamnă lenevia cu moartea veșnică. Mat. 25, 30.

Să urmăm deci pe Domnul într'o lucrare mi-

sionară intensivă ca să ne îndulcim vieța și să ajungem fericiți. Virtutea creștinului să fie **hărnicia** care îl îndeamnă: „Zor deci că vine noaptea”. Ce poți face azi să nu amâi pentru mâine. Ioan 9, 4.

Galați

I. Prevlitz

Ora Tabitei din luna Octombrie

Lucrarea misionară medicală în Cercul Tabita

Nici nu mă pot gândi la Cercul Tabita și la lucrarea lui, fără să mă gândesc totodată și la misiunea lui medicală. Adeseori cercurile acestea de binefacere s'au mărginit numai la îmbrăcarea și hrănirea corporilor celor nevoiași, contribuind mai puțin la vindecarea bolnavilor, fie săraci, fie bogați. Cred că a venit timpul să înțelegem cu toții, că tratarea bolnavilor este o lucrare misionară de prima linie și de primul rang.

Domnul și prima biserică apostolică au pus lucrarea medicală alături de predicarea Evangheliei; de multe ori au pus-o chiar în frunte, deoarece lucrarea cu cei suferinzi este în multe cazuri singura cheie care deschide uși și inimi, până atunci zăvorote de necredință. Dacă ne-a învățat Mântuitorul atât prin cuvânt, cât și prin faptă să facem cum a făcut El, atunci de ce nu urmăm pilda Sa frumoasă?

Dacă studiem, cu ocazia sosirii rapoartelor trimestriale la Conferință, rubrica: „Aveți grupa medicală în Comunitate?”, ni se răspunde în foarte multe cazuri cu o linie sau cu un „nu”, ceea ce este o dovadă că nu prea prețuim și nu am ajuns să înțelegem rolul atât de mare al acestei ramuri.

Poate zice cineva: „Eu nu pot face această lucrare, pentru că nu am niciun fel de pregătire în această direcție. Nu sunt nici doctor și nu am urmat nici vreun curs de infirmier sau infirmieră”. Aceasta nu e o scuză temeinică, căci cine nu știe, poate învăța să facă unele tratamente simple la bolnavi, și chiar Cercul Tabita ar trebui să dea instrucțiuni în privința aceasta.

Sunt atâtea mijloace cari ne stau la dispoziție din partea Domnului pentru vindecarea și ușurarea celor bolnavi. Sunt, de pildă, diferite ierburi, în cari Dumnezeu a pus cu adevărat o putere de vindecare, pe cari le putem folosi sub formă de ceaiuri, adică intern și sub formă de tratamente externe.

Apa este, dacă știm cum s'o folosim, una dintre cele mai minunate doctorii, care se poate folosi sub formă de băi de mai multe feluri și de comprese reci și calde. Untdelemnul este un medicament important, atât extern, cât și intern. Oțetul natural din struguri sau din alte fructe are un mare rol în tratarea bolilor. Mierea curată de albine, sarea, lutul galben, și alte multe mijloace cari stau la dispoziție fiecăruia dintre noi,

au o mare putere de vindecare în diferite cazuri de boală.

Un cât se poate de important mijloc în privința aceasta mai este și masajul. N'aș putea trece cu vederea și băile de soare vara, și pe cele de abur din timpul iernei, cari contribuie la topirea materiilor străine din corpul bolnavului și la eliminarea lor din organism.

Natural, trebuie să știm în ce mod să folosim aceste mijloace de vindecare, căci numai atunci vom vedea efectul dorit.

Mai presus de toate trebuie să vedem în aceste mijloace binecuvântări venite dela Domnul, cari dorște să fie folosite de cel căruia i le-a dat. Vindecarea vine dela El pe asemenea căi.

E o misiune așa de frumoasă ca să vindec și să ameliorezi suferințele oamenilor! Fără îndoială, încheierea și coroana acestei lucrări medicale trebuie să fie aducerea la vieța veșnică și la izvorul acestei vieți, la Isus.

Domnul va răsplăti peste îndestul pe toți cei cari înțeleg să-L servească în felul acesta.

Texte de bază: 3 Ioan 2; Mat. 25, 26; 11, 28; 4, 23; Ezech. 34, 4; Mat. 12, 15; Isa. 57, 18; Mat. 10, 1.

Cel mai puternic mijloc de vindecare care trebuie să însoțească orice medicament este rugăciunea. Iacob 5, 14, 15.

I. Prevlitz

Ora Tabitei din luna Noembrie

Cercetați, mângâiați și salvați!

Iată trei cuvinte cari exprimă atât de perfect întreaga lucrare pe care o au de îndeplinit copiii lui Dumnezeu, și în deosebi membrii Cercului Tabita. Căci ce este mai înălțător și cum poți să te apropii de inima omenească mai ușor decât atunci când mergi a-i căuta pe oameni în casele lor; ce poate fi mai mișcător decât atunci când poți să le oferi un cuvânt de mângâiere, care să producă pe obrajii supți de suferință, un zâmbet de speranță; și ce poți face mai mult decât a le întinde o mână de ajutor ca să-i salvezi din situația în care se găsește și să-i faci urmași al lui Hristos?

Cercetați. Matei 25, 36.

Când Spiritul lui Hristos a pus stăpânire pe inima omului imediat se va putea constata influența unei puteri din ce în ce mai mare, care îl îndeamnă să meargă în mijlocul semenilor lui, vestindu-le adevărul și ajutându-i în nenorocirile lor. Ca și Domnul Hristos, care a venit în lume să caute și să mântuiască ce era pierdut, la fel și surorile creștine au îndatorirea din partea cerului de a face ceea ce Isus a făcut când era pe pământ.

„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M'a uns să aduc vești bune celor nenorociți; El M'a trimes să vindec pe cei cu ini-

ma sdrobotă, să vestesc robilor slobozenia și prinșilor de războiu izbăvirea". Isa. 61, 1.

Lucrarea pe care Hristos a făcut-o, mergând din loc în loc, și căutând pe oameni, este și lucrarea noastră. Tabita zilelor moderne ar trebui să fie o lucrătoare zelosă în a căuta pe decăzuții și disperatii veacului nostru. Ea trebuie să meargă să găsească pe oamenii bolnavi la corp și suflet, pe cei în lipsă și suferință, îndreptându-le atenția spre Hristos care este Dătătorul oricărui dar bun și a oricărui mângâiere.

„Lucrarea de a aduna pe cei nevoiași, și pe cei apăsați, pe suferinzi și desmoșteniți, este cea mai bună lucrare, pe care de mult ar fi trebuit s'o facă fiecare biserică, ce crede adevărul prezent. Trebuie să vedem simpatia duioasă a Samariteanului alinând nevoile trupești, hrănind pe cei flămânzi, aducând în casele lor pe cei săraci, alungați, adunând în fiecare zi dela Dumnezeu har și putere spre a ajunge până la adâncă mizerie omească, și a ajuta pe cei ce nu sunt în stare să se ajute singuri. Făcând o asemenea lucrare avem privilegiul de a înfățișa pe Hristos cel răstignit". „Mărturii", Vol. VI, pag. 271.

Mângâiați! Ioan 14, 16.

Mângâierea e untdelemnul pe care îl poți turna pe rana celui căzut între tâlhari. Ea este una din lucrările de căpetenie ale Spiritului Sfânt — căci își spune Mângâietorul. A mângâia nu însemnează numai a spune cuiva cuvinte frumoase, ci este o putere vindecătoare al cărui izvor este numai Spiritul Sfânt. O altă mângâiere nu are efect, chiar atunci când este însoțită de cele mai alese cuvinte. Ea are înțelesul de a încuraja pe cineva; a-l pune din nou pe picioarele credinței și speranței, a-l îndrepta spre Crucea Golgotei.

„Servii lui Hristos trebuie să urmeze pilda Lui. Când el mergea din loc în loc, mângâia pe cei suferinzi și vindeca pe bolnavi. Apoi le înfățișa marile adevăruri privitoare la Impărăția Lui. Aceasta este lucrarea urmașilor Săi. Alinând suferințele corpului ușor găesc calea de a da ajutor sufletului. Poți atunci să arăți pe Mântuitorul și să le vorbește de iubirea Marelui Medic care singur poate să dea vindecare.

„Spuneți bietelor suflete îndoelnice, plecate pe drumuri greșite, că nu e nevoie să dispereze. Deși au mers în rătăcire, și nu și-au format un caracter cuvenit, Dumnezeu totuși Se bucură să-i aducă înapoi, și să le dea bucuria mântuirii Sale". — „Parabole" pag. 215.

Salvați!

A libera pe cineva dintr'o situație nefericită, din care nu se poate scapă prin propriile puteri; a face pe cineva fericit arătându-i adevăratul drum pe care trebuie să-l urmeze; a înlătura cu

desăvârșire lanțurile chinuitoare cu care a fost legat de vrăjmaș; iată câteva noțiuni pe cari le căpătăm din cuvântul salvare.

Hristos prin jertfa Sa sfântă a fost cel dintâi care ne-a oferit mijlocul prin care putem fi mântuiți. De aici și datorica ce o avem să spunem și altora vestea cea bună a Evangheliei. Predicarea acestei vești bune ne dă posibilitatea să dăm și noi această mână de ajutor celor căzuți în mocirla păcatului. „Femeile, tot așa de bine ca și bărbații, pot fi angajate în lucrarea de răspândirea adevărului, oriunde se poate lucra la vestirea lui. . . Dacă ele sunt pătrunse de simțământul datoriei lor, și lucrează sub influența Spiritului lui Dumnezeu, ele vor avea în totul stăpânirea de sine cerută pentru timpul acesta. Mântuitorul va reflecta, asupra acestor femei cu spiritul de jertfire de sine, lumina Feței Sale, și acestea le va da o putere, care întrece pe aceea a bărbaților. Ele pot face în familii o lucrare, care atinge vieța launtrică și pe care bărbații nu o pot face". „Mărturii" Vol. IX, pag. 128.

Iată căile prin cari Dumnezeu dorește ca fiecare dintre noi, bărbați și femei să ne distingem în lucrarea Lui, prin toate mijloacele puse la dispoziție. Ceea ce rămâne este ca fiecare să ne luăm devinga de a împlini, în vieța noastră de credință, cele trei cerințe cari ne sunt adresate prin acest articol; să căutăm oile pierdute din staulul lui Isus; să le adresăm salutul de mângâiere al cerului și să le îndreptăm atenția la Salvatorul lumii.

Adormiți în Isus

Sora Cioric, membră a Comunității Popa-Tatu din București, a adormit în Domnul pe ziua de 19 Iulie, 1936. Dânsa a primit adevărul din 1907, și a rămas credincioasă până la moarte.

D. Curmătoreanu.

Pe ziua de 15 Iulie, 1936, a avut loc înmormântarea sorei Tudora N. Grassu, în etate de 19 ani, din Comunitatea Salcia jud. Teleorman. În ultimele clipe a îndemnat pe părinții săi să rămână credincioși adevărului.

D. Paraschiv.

Sora Verona Olenici, membră a Comunității Botoșana, Jud. Suceava, a fost chemată de Domnul la odihnă în ziua de 15 August, 1936.

Gottfried Ottsofski.